

přednostního pořadí a bylo výsadní pořadí řečeným nedoplatkům přiznáno neprávem. Nebyly-li přihlášky náležitě doloženy a nebyla-li okolnost, že prodané nemovitosti výlučně neb alespoň převážně sloužily ku provozování podniku, z pozemkové knihy a z exekučních spisů zjevná, nebylo na soudě, by o této okolnosti konal šetření, opatřoval si doklady a zjednával si vysvětlení. K tomu soud ani povolán, ani oprávněn není. Výslech výkonného orgánu Kornela T-a při jednání o rozvrhu nejvyššího podání byl nemístný a nepřipustný a nebylo k výsledku tohoto výsledku vůbec přihlížeti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu jest sice přisvědčiti, že rekurentka byla oprávněna doložiti nárok na přednostní uspokojení své pohledávky do skončení rozvrhového roku, poněvadž § 210 ex. ř. to výslovně připouští slovy »vor oder bei der Tagsatzung« a § 211 odstavec čtvrtý ex. ř. vylučuje doplnění přihlášky až v době po skončení rozvrhového roku. Avšak prostředkem k doložení nároku jsou podle § 210 ex. ř. jen listiny neb jich ověřené opisy, nikoliv jiné prostředky. A nebylo-li při rozvrhovém roku následkem odporu proti přednostnímu pořadí docíleno dohody, byl soudce řídící jednání podle § 213 třetí odstavec ex. ř. oprávněn zjednat si jasno o okolnostech směrodatných pro rozhodnutí otázky pořadí napadeného odporem jen výsledkem přítomných osob dotčených podaným odporem a to ústním jednáním podle § 59 ex. ř., o němž platí předpisy §§ 171 až 225 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.), nikoliv i výsledkem svědka rekurentkou při dražebním roku navrženého. Správně proto má rekursní soud výslech tohoto svědka při rozvrhovém roku za nepřipustný a řešil otázku pořadí podle předložených listin, pozemkové knihy, exekučních spisů a přednesu přítomných účastněných a odporem dotčených osob.

Čís. 12603.

Prohlášení: »své soukromoprávní nároky jako otec usmrceného budu uplatňovati u hlavního přeličení«, nelze pokládati za připojení se k trestnímu řízení s právními účinky přetržení promlčecí lhůty.

(Rozh. ze dne 12. května 1933, Rv II 841/31.)

Nezletilá dcera žalobcova byla dne 2. března 1927 usmrcena automobilem, náležejícím žalovanému V-ovi a řízeným spolužalovaným F-em. Dne 5. listopadu 1927 zadal žalobce na soudě žalobu, již se domáhal na žalovaných náhrady škody. Procesní soud prvního stálice uznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Odvolací soud má za to, že žalobní nárok jest promlčen. Žaloba jest opřena o ustanovení § 1 zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. a bylo ji proto podati podle § 6 cit. zák.

do šesti měsíců ode dne, kdy se žalobce dověděl o škodě a o osobě náhradou povinné. Žalobce byl slyšen jako svědek v trestním řízení dne 14. dubna 1927, takže od této doby běžela promlčecí lhůta, jelikož mu nejpozději tohoto dne byla známa osoba žalovaných, ačkoliv již při šetření policejním dne 5. března 1927 byl majitel auta a řidič vy-pátrán. Podal-li žalobce žalobu teprve dne 5. listopadu 1927, stalo se tak již po uplynutí promlčecí lhůty. Pokud žalobce tvrdí, že promlčecí lhůta byla přetržena tím, že se žalobce připojil k trestnímu řízení jako soukromý účastník dne 14. dubna 1927, jest k tomu podotknouti, že přerušení to mohlo přicházeti v úvahu jen u žalovaného F-a, proti němuž se trestní řízení vedlo, nikoliv však proti žalovanému majiteli auta, V-ovi, proti němuž trestní řízení zahájeno nebylo. Odvolací soud nepovažuje však prohlášení žalobce v protokolu ze dne 14. dubna 1927, že bude žalobce své nároky uplatňovati u hlavního přeličení, za připojení se k trestnímu řízení, takže ani u žalovaného F-a přetržení promlčecí lhůty nenastalo.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Ani z doslovu žaloby ani z toho, co žalobce přednesl za sporu, neplyne, že žalobce výlučně opírá nárok na náhradu škody o předpisy automobilového zákona č. 162/1908 ř. zák., jehož se výslovně nedovolává, spíše z poukazu na »vinu« šoférovu a z okolností, v čem tato vina záležela, a z nabídnutých důkazů, lze důvodně usuzovati na to, že se nárok opírá o ustanovení třicáté hlavy druhého dílu občanského zákoníka. Vždyť při uplatňování nároku jen podle automobilového zákona nepotřeboval žalobce nabízetí důkazy o zavinění, poněvadž břímě důkazní stíhá tu žalované. Pokud žalobce, vyvraceje námitku podle § 6a) aut. zák., tvrdil, že se připojil ve lhůtě šesti měsíců k trestnímu řízení proti Josefu F-ovi prohlášením ze dne 14. dubna 1927, čímž prý lhůta promlčecí podle § 6 a) aut. zák. byla přerušena, jest ovšem přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že žaloba, pokud byla opírána o předpisy zákona automobilového, jest podle § 6 a) aut. zák. promlčena. Škodná událost nastala dne 2. března 1927 a žaloba byla na soud podána dne 5. listopadu 1927, tedy po šesti měsících. Prohlášení žalobce v trestní věci proti Josefu F-ovi ze dne 14. dubna 1927: »Svoje soukromoprávní nároky jako otec usmrcené Hildy Č-ové budu uplatňovati u hlavního přeličení«, nelze pokládati za připojení se k trestnímu řízení s právními účinky přetržení promlčecí lhůty podle § 6 a) aut. zák., poněvadž neobsahuje v sobě uplatnění určitých soukromoprávních nároků žalobce, jakožto soukromého účastníka. Žalobce sice v podání došlém na soud dne 12. února 1931 tvrdil, že nevěděl až do 19. května 1929, komu vlastně automobil vlastnický patřil, o čemž nabízel důkazy, jež nebyly nižšími soudy připuštěny. Avšak ač žaloba byla podána na soud dne 5. listopadu 1927, tedy jeden a půl roku před tvrzeným pátráním po vlastníku auta, a v žalobě bylo

správně označeno jméno a bydliště prvního žalovaného jako vlastníka auta, musilo žalobci býti známo jeho jméno před podáním žaloby, ne tvrdil žalobce a nedoložil, kdy před podáním žaloby jméno vlastníka auta zjistil, zejména, že se tak stalo v době, od níž až do podání žaloby neuplynula lhůta promlčecí podle § 6 a) aut. zák., a že mu také výše škody nebyla známa (rozhodnutí čis. 5088 sb. n. s.). Vzhledem k tomu však, že se žaloba opírá též o ustanovení občanského zákoníka o náhradě škody, jak bylo vyloženo, a i v tomto případě ručí první žalovaný podle § 8 aut. zák. za zavinění osob, kterých používá při provozu silostroje, neměla býti žaloba beze všeho zamítnuta, i když byly splněny předpoklady promlčení podle § 6 a) aut. zák., poněvadž tím nezanikl nárok na náhradu škody podle předpisů §§ 1293 a násl. promlčením, ana od škodné události do dne podání žaloby neuplynula ještě tříletá lhůta podle § 1489 obč. zák. Právem v tomto směru vytýká dovolatel napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení a rozpor se spisy.

Čís. 12604.

Zaopatřením, kterým jest nemanželský otec podle svého jmění dítěti povinován, není vydání takové částky majetku nebo zaopatření takového živobytí, které by zajišťovalo dítěti stejnou míru, v které žije otec, nýbrž uvedení dítěte na onu cestu, na které je pak s to, by si samo mohlo vydělávati chléb.

Povinnost nemanželského otce k zaopatření dítěte jest podpůrná potud, že nenastává, došlo-li dítě zaopatření ať vlastním přičiněním nebo jiným způsobem.

Povinnost dítě znovu zaopatřiti nastává, ztratí-li dítě zaopatření nebo výživu. Taková povinnost nemanželského otce vzniká, nemůže-li dítě zvolené si zaměstnání vzhledem k svému onemocnění v neztenčené míře a ve všech směrech vykonávati. Je-li výdělek dítěte vzhledem k jeho onemocnění nedostačující, jest oprávněno požadovati na otci jeho doplnění z titulu výživy, po případě, nemůže-li zaměstnání nalézt, výživu vůbec, a to na výši, jež se řídí jak jeho potřebami, tak i majetkovými poměry otcovými.

(Rozh. ze dne 12. května 1933, Rv II 925/31.)

Žaloba, již se domáhala žalobkyně na svém nemanželském otci zaplacení 95.000 Kč z důvodu výživy a zaopatření, byla oběma nižšími soudy pro tentokrát zamítnuta.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a uložil soudu první stolice, by o věci znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Napadeným rozsudkem byla žaloba, již se domáhala dovolatelka na žalovaném, svém nemanželském otci, z důvodu výživy a zaopatření 95.000 Kč, zamítnuta pro tentokrát jednak proto, že dovolatelka jest